

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Ikke se Livet.

Den, som tror paa Sønnen, har evigt Liv, men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham. (Joh. 3, 36.)

Det er atter et Ikke, vi drager frem. Sidst henledte vi Opmærksomheden paa Frelserens egne Ord: „Om nogen ikke bliver i mig,“ o. s. v. Her har vi et Ord af Døberens Johannes for os, hvor han lægger Vægt paa Ordet ikke.

Det er Menneskers Forhold til Frelseren og Livet ved og i ham, Døberens dvæler ved. Han har sagt det saa stærkt, som det kan siges, at den, som tror paa Sønnen, har evigt Liv. Det skal og maa der ikke slaas af paa.

Men saa den, som ikke vil tro Sønnen, hvad han? Det er umuligt at komme bort fra dette Ikke, saa længe som der er mangfoldige Mennesker, som ikke tror paa Sønnen.

Det hedder: „Den, som ikke vil tro“ o. s. v. Det viser, at Døberens betragter Troen som en Villiesagt, saa at den, der ikke tror, hans Vantro skyldes, at han ikke vil tro. Døberens har Ret.

Lad os kortelig standse ved Betragtning af, hvad det er at „tro“ paa Sønnen.

Det første, vi da lægger Mærke til, det er Sønnens Liv, Jesu Liv. Han sagde: „Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.“

Dette Ord viser, at Jesus ikke var selvsk. Han stod paa den gamle Pagts Grundlov. Hans Villie faldt sammen med Faderens. Han indrettede sit Liv efter den gamle Guds Lov og efter, hvad de hellige Profeter havde forkyndt for Guds Folk. Jesus gik endogsaa saa langt i den Retning, at han sagde: „Min Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte mig, og fyldbyrder hans Gerning.“

Den, altsaa, som tror paa Jesus, maa tro, at som han levede, bør et Menneske leve. Loven og Profeterne skal ikke nedbrydes; de skal staa ved Magt. Ingen slaas af, ingen Gaasudenom.

Men det var ikke det eneste, Jesus gjorde, at han saaledes levede et helligt Liv i Lovens Opfyldelse. Han led og døde ogsaa for at betale Syndens Sold i vort Sted, saa han kunde erhverve Syndsforladelse og et helligt Liv for Syndere.

Derfor — den, der tror paa Jesus, har evigt Liv, det vil med andre Ord sige, at han har faaet Del i det hellige, fuldkomne Liv, Jesus levede ikke blot for sig selv men som vi Synders Stedfortræder, faaet Del i det Liv, der er bestemt for Evigheden, og Døden er for os ophævet.

Men den, der ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet. Der er intet at gøre om ved det, slet intet. Der er ingen anden Vej til at opnaa evigt Liv end gennem Tro paa Jesus.

Og den, der saa ikke vil tro paa Sønnen eller paa Jesus, det er i Vejen med ham, det er, at han ikke vil have med det hellige, rene, fuldkomne Liv at gøre. Han har i dets Sted valgt at følge, hvad Kødets begærer.

Han vilde nok undgaa Syndens Straf og sejre over Døden; men der er intet Raad, ingen Mulighed derfor. Der gives ingen Frihed fra Straf, ingen Befrielse fra Døden uden gennem det Liv, der opnaas gennem Tro paa Sønnen.

„Men Guds Vrede bliver over ham.“ Ikke „kommer over ham;“ thi Guds Vrede hviler allerede over os, som vi er af

Naturen. Men Vrede over Synden hæves ved Tro paa Sønnen. Et Menneskes Tro paa Sønnen viser, at han hader Synden, og Gud faar Velbehag i en saadan.

Det nordiske Bispemøde. En Fællesudtalelse.

Det Onsdag d. 28. Juli afsluttede nordiske Bispemøde paa Kulla Gunnarstorp har ifl. „Helsingborgposten“ udsendt følgende Communiqué:

Ved Forhandlingerne om Biskoppens Opgave og Stilling i vore Dage, om Biskoppens Stilling til Menigheden og om, hvorledes faar vi det størst mulige Udbytte af vore Visitationer, betonedes i Særdeleshed, at det vigtigste Synspunkt for Biskoppens Virksomhed ikke er, at han skal være Inspektør, men fremfor alt en Vejleder, som benytter enhver Lejlighed til fremfor alt gennem Præsterne at komme i Berøring med Menighederne, saaledes at Lægfolkene kommer til deres Ret og medvirker til Menighedernes Opbyggelse og selvstændige Virksomhed. Fra England og Amerika er der fremsat Udtalelser i samme Retning om det konstitutionelle Bispemøde.

Angaaende Kirkens Forhold til de forskellige Samfundsklasser og til det socialøkonomiske Spørgsmaal udtaltes det, at det fra Kirkens Side er nødvendigt bedre end hidtil at fastslaa alle Samfundsklassers fælles Trang til den frigørende og velsigende Kraft, som udgaar fra Evangeliet, og at Kirkens Mænd naturligt og frimodigt vender sig til alle Samfundsklasser med Evangeliets Alvor og Frelsesbudskab.

Ligeledes betonedes det, at Kirken med Interesse bør følge de Forsøg, som især gøres af yngre Præster paa at komme i nøjere Forbindelse med Nutidens sociale Bevægelser. Kirken bør føle sit Ansvar overfor saadanne Kredse i Samfundet, som den hidtil i altfor ringe Grad har kunnet naa med sin tjenende Gerning. Men Evangeliet og Kirken henvender sig ikke til Samfundsklasser som saadanne, men til de enkelte Sjæle, som alle har Frelse behov, hvilken Retning og hvilket Parti de end tilhører.

Under Forhandlingerne om Forholdet mellem Kirken og Staten gjordes gældende, at der hersker stor Ulighed mellem Folkekirkens statsretlige Stilling i de forskellige Lande. Adskillige Ønsker gjorde sig her gældende. Man var enig om, at der i Kirkens Liv fandtes Omraader, paa hvilke Indgreb fra Statens Side ikke kunde taales.

I Spørgsmaalet om Bispemødet og den teologiske Situation indenfor Kirken blev følgende Udtalelse fremsat:

Vi Deltagere i Bispemødet, som ikke mener, at der bør lægges noget Baand paa det teologiske, videnskabelige Arbejde, enes i Ønske og Bøn om, at vort Menighedsliv maa blive renere, udviklet og styrket, saaledes at der deraf fødes og næres en teologisk Forskning, som formaar at trænge dybere ind i og klarere fremlægge Indholdet af vor evangelisk-lutherske Bekendelse, ved hvilken vi med Guds Hjælp vil forblive i Troen i Liv og Død.

Ved Forhandlingen om et nærmere Samliv og Samarbejde mellem Nordens Kirker var man enige om, at et saadant Samliv er ønskeligt, ikke blot mellem Præsterne, men fremfor alt mellem de tre Folkekirkers Menigheder. Til et saadant Samlivs Fremme betonedes Ønskeligheden af, at Universitetslærere fra det ene Land holder Forelæsninger i de andre Lande, og at Studenterne i et nogenlunde langt Tidsrum studerer ved et andet Lands Højskole. Ønskeligt er det ogsaa, at Præster deltager i Præstemøderne i Broderlandene og aflægger Feriebesøg i Præstegaardene der samt i passende Form deltager i Præstearbejdet.

For at fremme Samlivet mellem Menighederne anbefales det at indbyde Delegerede fra de andre Lande til større kirkelige Møder, gennem Bladene at sprede Kendskab til de forskellige Kirkers Liv og Virksomhed, at understøtte studerende ved andre Landes Universiteter, at lære de enkelte Folkekirkers Opbyggelsesbøger, i Særdeleshed deres Salmebøger og Haandbøger, at kende, samt fremfor alt at forenes i Bøn for hverandre.

Samarbejde anbefales paa Sømandsmissionens og den ydre Missions Omraade.

I Spørgsmaalet om evangelisk-økumensk Sammenslutning fremhævedes, at en saadan Sammenslutning i vide Kredse omfattedes med livligere Interesse end nogen Sinds, og at Nordens Kirker herved havde en Opgave at opfylde, velkikkede, som de var, til at være Salt og Kærne i Sammenslutningen. Der var foreslaaet 3 Veje til at naa Maalet: Den romerske, som kræver Opgivelse af evangelisk Tro og Indordning under Rom, den amerikansk-episkopale, der udtaler sig for broderligt Samraad for at enes i Bekendelse og Forfatning, og den evangeliske, som uden at røre ved Bekendelse og Forfatning vil tilvejebringe Samarbejde for, at de kristne Grundsætninger maa komme til deres Ret i Menneskeheden og Folkelivets brændende Spørgsmaal. Man stræbte ikke efter ydre Enhed, men efter Aandens Enhed.

Der vilde blive sammenkaldt en økumensk Konference, hvor man forhaabentlig vilde udpege et fælles, økumensk Kirkeraad.

Et Hyrbrev.

Til de nordiske Menigheder fra Biskoppemødet.

Det nordiske Bispemøde paa Kulla Gunnarstorp har til Menighederne i Norden udsendt følgende Hyrbrev:

Til Menighederne i Norden! Det nordiske Bispemøde sender Menighederne i de nordiske Lande en hjertelig Hilsen med inderligt Ønske om, at vor Herres Jesu Kristi Naade, Guds Kærlighed og Helligaandens Samfund maa være med eder alle! Lad os alle forenes i Bøn om en dyb Længsel efter, hvad vor himmelske Fader for Jesu Kristi Skyld vil skænke os, en frimodig, troende Modtagelse af hans Gaver, naar han rækker os dem, og om Troskab i Brugen af dem, saa det bliver til hans Ære.

Intet alvorligt følede og troende Menneske kan agte paa de store Omvæltninger, som i vor Tid foregaar paa saa at sige alle Livets Omraader, uden at føle Bæven, ingen kan lytte til Kamp- raabene mellem de forskellige Befolkingslag uden at ængstes for deres Samliv i Fremtiden.

Men vi har dog endnu fastere Grund til Haab, Herren lever! Han lever midt iblandt os i sit Evangelium. Han baade vil og kan øve Størværk iblandt os. Maatte vi give ham vidt Rum i vore Hjerter i al vor Gerning og i alle vore Livs Forhold. Da skal vi erfare, hvorledes hans højre Haand kan forvalde alt.

Enhver staar og falder for sin egen Herre, og enhver kaldes til med Guds naadige Hjælp at yde sit særlige Bidrag til Arbejdet for Guds Riges Opbyggelse. Ingen maa holde sig tilbage eller skyde Opgaven fra sig. Men vi er kaldet til at arbejde og kæmpe i Fællesskab, idet vi hjælper, formaner og opmuntrer hverandre. Vi kan ikke undgaa at se, at Herren paa særlig Maade maner Nordens Kirke til Enhed, til Tro, til Sammenhold i Kærlighed, til Trofasthed mod den særlige Opgave, hvortil Herren har kaldet Nordens Kirke.

Herren vor Gud vil hjælpe og velsigne os dertil! Kulla Gunnarstorp, 22. Juli 1920
Det nordiske Bispemøde.

SMULER

af
G. B. C.

15. Audubon, Iowa. Audubon, Ia., det betyder altsaa tilbage efter en seks Ugers Rejse i „Kongens Ærinde.“

For min egen personlige Del maa jeg — med Tak til Herren og Vennerne i Montana, N. Dakota og Canada — sige: Det var for mig selv en Foryngelsens og Vederkvælsens Missionstur.

At forkynde de evige Sandheder til Salighed, at prædike Jesus Kristus og ham korsfæstet til Synderes Frelse, at tilskynde Guds Folk til Vækst i Herren eller i Naade og Kundskab og mane til Handling samt at tale Menigheds- og Samfundsopgaver, det er mit Livs store Glæde.

Disse Stykker var det, hvorom vi samledes paa mit „Kors-tog“ i Nord. Med Taknemmelighed og Glæde vil den lange Rundrejse blive staaende i min Erindring. Gud alene Æren! Endnu en Gang Tak for alt det gode, vi nød sammen i Dagene, og for Timerne, Herren tilmaalte os. Ungdomsskaren og Ungdomsforbundet takker jeg i Særdeleshed for Indbydelsen derop.

Men Audubon igen. Altsaa vel hjemme. Al Korrespondance til Side i en Fart. Fremmede var i Anmarsch, nemlig Formanden for Dansk Missionsselskab, Pastor A. Busch. Det var os en særdeles Glæde at modtage et Besøg af denne højværdige Repræsentant fra Moderkirken og betydelige Kraft i den danske ledende Menigheds Ydre Missionsarbejde samt Medlem af Udvalget for Utahmissionen.

Efter en Middag af Fruens bedste Sager for Eftermiddagen fra os næsten som et Lyn. Staaende Emner var Forholdene i Danmark baade hvad Stat, Skole- og Kirkeliv angaar. Forstaar sig ogsaa om vore Forhold drejede sig vor Samtale. Pastor A. Busch var jo herovre i 1896, samme Aar som Den forenede danske Kirke blev stiftet. Meget var foregaaet i disse Aar, hvorover vor høje Gæst glædede sig. Min Hustru og jeg betragtede dette Besøg som et af vore ufor-glemmelige Minder.

Om Aftenen var der et Fællesmøde i Audubon By. Om Søndagen et Møde i Elk Horn, hvor Venner fra de omliggende Menigheder var til Stede. Aandeligt talte vor disse Møder som en velsigende „Plaskregn“, ledsaget af Solens Lys og Varme. En kvindelig Lovsang, var Resultatet i mange Hjerter.

Tak, kære Pastor A. Busch, for Besøget, som De aflagde i en Del af Menighederne her i „vort store og dejlige Land“, som De selv betegnede det. Deres Besøg vil danne et nyt Broderbaand mellem Moderkirkens hjemme og Datteren her i Amerika.

Gud alene Æren!
16. Blair, Nebr. Om Mandagen den 10. August lod atter Parolen til Formanden: En Tur igen i „Kongens Ærinde.“ Først til Blair, Nebr. Det gjaldt Samfundets Kasserer, Otto Hansen. Formanden og Kassereren deler en hel Del sammen af baade Ængstelse og Glæde. Betydelige Beløb skal ud af Samfundets Kasse hver Maaned. Er Kassererne fulde, da glæder vi os i Fællesskab. Er de derimod tomme, da, ja, da ængstes vi og beder, at Herren paany vil røre ved Samfundsveneres Hjerter, saa de enten hver Uge eller Maaned eller Kvartal maa sende Gaver ind til Missionskasserne. Venner! lad mig her sige det højt. Indremissionskassen er helt tom og Børnehjemsskassen ligeledes. Send en Gave straks. Kom straks disse Kasser til Undsætning.

Rejsen gik saa videre via Fremont, Nebr., til Minden, Nebr. Rejsens egentlige Maal var den Gang Eben-Ezer, Brush, Colo., til Aarsfesten.

Besøget i Minden var nærmest af privat Karakter. Men en Formand kan næppe komme noget

Now Ready The Book of Youth

Our English edition of Skovgaard-Petersens well known „Ungdommens Bog“. 280 pages. Large clear Type. Good Paper. Durably bound in gold stamped cloth.

Price \$1.50 net.

As to the character of the translation we quote Prof. O. M. Norlie, Ph. D., Pd. D., S. T. D., Litt. D.:

„The translation has been made by the hand of a master of English as well as Danish literary diction and style. As to form it is at times exceedingly free, but yet true to the sense of the original. — The book is a treasury of golden thoughts on the nature and problems of youth.“

Special quantity prices to Agents and Dealers.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebraska.

Sted uden at blive opdaget. Privataffæren forsvandt. Det endte med to Møder i Kirken, et Kvindemøde og en lille Tale til Børneskolen ude i Frederiksborg, hvor min tidligere Nabo og gamle Ven, Pastor H. Nielsen nu er Præst. Vi drøftede baade „gamelt og nyt“ — ikke mindst Vanskelighederne i vor Kirkes Arbejde ved at møde alle berettigede Krav, baade med Hensyn til Dansk og Engelsk.

„Baade og“ og ikke „enten eller“ er foreløbig Regelen, den sundeste Regel at rette sig efter i Sprogsagen.

En ny Ting fra Minden. Et Barn pludselig født til Verden i Form af et Alderdomshjem. Hvad mon der skal blive af dette Barn? Mon det vil vokse op i Beskedenhed og Hensynfuldhed og i Broderkærlighed til andre Samfundsborn?

Barnet ser nok saa godt ud. Dets sunde Opdragelse beror paa dets Opdragere.

Vi vil følge Barnet i dets Udvikling med Interesse.

17. Eben-Ezer, Brush, Colo. Aarsfesten tog sin Begyndelse i Aar lidt tidligere end ellers. Den omfattede Dagene 12.—15. August, med Mandagen som en Art af Efterfest. Følgende Præster var til Stede ved Aarsfesten i Aar: Pastor N. P. Gravengaard, Formand for „Den danske Kirke“, Pastor A. Busch, Formand for Dansk Missionsselskab, Pastor J. P. Christiansen fra Denver, Colo., Pastor J. Knudsen fra Kenmare, N. Dak., Pastor Andersen, Brush, Colo., Pastor Jessen, Brush, Colo., tilhørende „Den danske Kirke“ og Pastor G. B. Christiansen, Audubon, Iowa. Foruden disse Præster var der tilrejsende fra ikke faa forskellige Steder, baade fra S. Dak., Iowa, Nebraska og Colorado.

Festvejret var udmærket, og Feststemningen ren og skøn. Tonen i hele Festen var af den rette Art og i Forkyndelsen og delvis i Foredragene lod Tonerne fra Himmelen, disse Toner, som Digteren siger „der aldrig forstummer.“

Mange Sider af Guds Rige blev fremholdt under den fire Dages Aarsfest.

Ganske betydeligt tjente det til Festens Forhøjelse, at Pastor A. Busch var til Stede ved den første Halvdel af Festen. Hans varme, klare og hjertegribende Vidnesbyrd greb paa særlig Vis Hjerterne. Han talte med Myndighed og Salvelse til megen Opmuntring og Vederkvælselse fra Herrens Ansigt. Ja, det var os en stor Glæde, at Dansk Missionsselskabs Formand aflagde Besøg her paa Eben-Ezer. Hans Besøg var os til megen Velsignelse.

Iøvrigt var hele Aarsfesten en saare skøn Fest. Søndagen — „Herrens Dag“, som sædvanligt, var den store Dag. Der var tre Gange Møde — Formiddag, Eftermiddag og Aften. Det, der

paa særlig Vis forøgede Festen — ved Siden af Ordets Forkyndelse og Nadverbudet, Bønnen og Lovsangen — det var en Søsters Indvielse til Diakonissegeringen, eller til den — lindrende Kærligheds Tjeneste. Nu er der altsaa fire indviede Søstre paa Eben-Ezer, nemlig: Søster Ingeborg (ledende Søster), Søster Sine, Søster Katrine og Søster Ragna, samt to, der forbereder sig til Diakonissegeringen, nemlig: Louise og Else. Disse seks Søstre sammen med Br. Andersen, Pastor J. Madsen og Hustru kører med fuld „speed“ Dagen lang. Gud velsigne jer, kære, i den dejlige Tjeneste, hvori I staar. Det er at haabe, at flere Kvinder og Mænd maa snart melde sig til Diakonien hellige og skønne Gerning.

At tjene, det er det største i Verden. Eben-Ezer Virksomheden har udfoldet sig forunderligt indtil i Dag. Alle er optagne derude. Der er 34 gamle Mennesker der. Det er et dejligt Sted at være for gamle Mennesker, Hjelpe til enhver Tid baade for Sjæl og Legeme.

I kære gamle Venner derude paa Eben-Ezer, Tak Herren for det dejlige Hjem, I er i.

Med Glæde og Tak til Herren for Samværet ude hos eder, hilser jeg eder alle med Orden:

„Tjener Herren med Glæde!“

Fra Brush.

Det er ikke længe siden jeg var i Brush under en Missionsrejse. Men før jeg tænkte paa det, kom jeg der igen. Mr. Otto Hansen, Blair, Nebr., havde taget sig af den gamle 92 aarige Peter Henriksen, som var paa „the Poor Farm“ ved Blair, og faaet ham anbragt paa Alderdomshjemmet i Brush. Den gamle var for skrbelig og usikker at sende ene den lange Vej, hvorfor jeg efter Otto Hansens Ønske ledsagede ham.

Vi rejste da fra Blair Onsdag Middag (11. Aug.) over Omaha til Brush. Vi var i Følge med Past. Busch, der rejste ud til Sanatoriumet for at deltage i Aarsfesten derude. Jeg kom paa den Maade ogsaa med til denne.

Adskillige fremmede var som sædvanlig mødt til denne Fest paa Ebenezer; der var nogle fra Colorado og maaske andre fra andre Egne. Af andre Præster deltog G. B. Christiansen, Audubon, J. P. Christiansen, Denver, H. P. Andersen og J. Jessen, Brush, N. P. Gravengaard, Kronborg, Nebr., og J. Knudsen, Kenmare, N. D.

Som sagt Past. Busch deltog ogsaa. Han prædikede Torsdag Formiddag over Aab. 15, 2—4 og om Eftermiddagen over Josva 3, 5.

Ved Aftenmødet talte Past. Gravengaard over Joh. 21, 15—19, hvorefter Past. Busch sagde Farvel, og Fredag Morgen fortsatte han sin Rejse mod Vest. Den første Station, hvor han vil-